

مسائل الجاهلية

Znaky dnů nevědomosti

شيخ الإسلام، الإمام و مجرّو
محمد بن عبد الوهاب النميري

Šejchu l-islám, imám a mudžeddid
Muhammed ibn Abdulwehháb at-Temímí

PŘEKLAD: PETRA HAITHAM

KONTROLA A RECENZE PŘEKLADU: ALÍ VĚTROVEC

Předmluva

Všechna chvála náleží Alláhu a pokoj a požehnání Poslu Muhammedovi ﷺ. Před vámi je překlad klasické práce napsané jedním z největších imámů minulosti, šejchu l-islám, imámem Muhammedem ibn Abdulwehhábem, budiž mu Alláh milostiv.

Kniha Mesá'ilu l-Džáhilíjja (Znaky dnů nevědomosti) je drobným traktátem složeným z několika stran. V zásadě představuje seznam 128 bodů, z nichž každý bod symbolizuje jeden znak přesvědčení nebo zvyku lidí dnů nevědomosti, jimž islám přišel oponovat.

Existuje několik zdrojů textu traktátu imáma Muhammeda ibn Abdulwehhába, lišících se od sebe navzájem počtem bodů a jejich pořadím. Například šejch Abdurrahmán ibn Hasan Áli š-Šejch uvádí ve Fethu l-Medžíd (str. 310), že se skládá ze 120 bodů. Jiné zdroje jako ad-Durar, uvádí bodů 127. Text několikrát při různých příležitostech vytištěný, obsahuje 128, 129 a 131 bodů.

Zdroj, ze kterého čerpáme, byla brožurka poskytnutá nám bratry z Jemenu, která byla vytištěna a volně distribuována Dár el-Watanem v Rijádu v Saúdské Arábii. Tento text tvoří 128 bodů. Těchto 128 bodů jsme, vycházejíce z textu samého autora, doplnili shrnujícími nadpisy.

Pokud je známo, je tato kniha u nás překládána poprvé.

Úvod

Téma tohoto traktátu je jedno z témat velké důležitosti, protože podle znaků Dní nevědomosti se dodnes jedná. A lidí, kteří zvou ke scestným vírám a praktikám Dní nevědomosti je mnoho, mezi nimi jsou inovátoři a lidé tužeb.

Slovo Mesá'il zde odkazuje na rozličné znaky lidí Dní nevědomosti, co se týče přesvědčení, skutků, tvrzení, ideologií a zvyků.

Slovo al-Džáhilíjja (česky Dny nevědomosti) je pojem odkazující na období před úsvitem islámu¹. Je odvozeno od slova al-džahl, které znamená nevědomost, protože tyto věci, podle nichž tito lidé z předislámských dob jednali, nebyly založeny na zdroji vedení, ani nebyly založeny na předchozích zjeveních, ale na nevědomosti a těch aspektech z nich, které byly narušeny a pozměněny. Tak Alláh přisoudil této době toto pojmenování, jímž odsuzuje lidi pro jejich pověry, skutky a metody. A neuvedl to jedinkrát ve Svě Svaté Knize, aniž by to odsoudil a ošklivil si to, jak je evidentní z následujících čtyř ájetů, v nichž se jediné slovo Džáhilíjja ve Svatém Koránu vyskytuje:

يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ

"...vyslovoval – pravdě navzdory – o Bohu domněnky, jež se podobaly domněnkám doby nevědomosti.." (Áli 'Imrán: 154)

أَفْحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

¹ Zde se myslí především prorocké mise Muhammeda ﷺ

"Cožpak oni touží po rozsudcích z doby nevědomosti? Kdo může být pro lid pevně přesvědčený lepším soudcem než Bůh?" (Máida: 50)

وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى

Zdržujte se důstojně ve svých domech a nestavte na odiv ozdoby svoje podle způsobu dřívější doby nevědomosti!" (Ahzáb: 33)

إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ

"Hle, tehdy ti, kdož neuvěřili, vložili do srdcí svých zuřivost, zuřivost nevědomosti." (Feth: 26)

Tedy doba a prostředí, kam byl Alláhův Posel ﷺ vyslán, se nacházelo v nevědomosti. Byla to doba, kdy se lidé Arabského poloostrova modlili k sochám a modlám, obraceli se ve svých žádostech na zesnulé lidi, pohřbívali své novorozené dcery zaživa, klany spolu vedly boje po celá léta a majitelé krutě bili své otroky. To byl bod v čase, kdy vedení nebylo k nalezení a ti, kdo měli v držení knihy jednou zjevené Alláhem, je změnili za účelem světského zisku. Tak lidé nemohli odlišit pravdu od klamu a kvůli tomu si vytvořili mnoho zvyklostí a přijali mnohé víry, pro které Alláh neseslal žádné oprávnění. Tyto zvyky a přesvědčení byly výzvou, které čelil Prorok ﷺ, když přišel s vedením a náboženstvím pravdy. Tedy Alláh nařídil svému Poslu oponovat a odporovat nevěřícím v tom, čemu věří a co činí, vyjma toho, co dále dovolil.

Tak se Dny nevědomosti staly opakem islámu. Autor této knihy, imám Muhammed ibn Abdulwehháb, Bůh mu budiž milostiv, ukazuje její cenný bod v úvodu k tomuto traktátu ve slovech:

"Jelikož s pochopením jedné strany opačného, dobro druhé strany opačného může vystoupit. A odhalením opaku něčeho se mohou záležitosti vyjasnit."

Takže když člověk studuje jednu stranu opaku, což jsou v tomto případě znaky Dní nevědomosti, může lépe ocenit a pochopit druhou stranu, což je islám. To proto, že poselství islámu přišlo, aby vykořenilo mnoho falešných a zavádějících praktik a přesvědčení populárních mezi lidmi onoho času a místa. Proto lze doufat, že čtenář může lépe pochopit, co islám vytváří, pohledem na to, jaký je jeho opak – tedy Dny nevědomosti.

Ačkoli Dny nevědomosti byly vytvářeny nevěřícími, kvůli nedostatku islámu, který k oněm lidem té doby nedospěl, jsou jejich zvyky univerzální. Tak dnes nalezneme mnoho muslimů přimykající se k těm zvykům a vírám, ke kterým se přimykali i nevěřící před úsvitem islámu. Avšak neuvědomují si to a míchají tyto scestné pověry s islámem, smýšleje, že i to je součást náboženství. Tedy, pokud takový jedinec čte a studuje tento traktát a vidí, že zvyky, které zachovává, jako například modlitby k mrtvým, byly ve skutečnosti něčím, k čemu přimykali nevěřící lid ve dnech nevědomosti, může opravdu pochopit zlou podstatu takového činu a vyvarovat se toho.

Imám Ibn Abdulwehháb, budiž mu Alláh milostiv, uvádí přes stovku různých aspektů, k nimž se lidé Dní nevědomosti ve svých učeních přimykali, to však zdaleka neznamená, že jsou omezeny tímto počtem, protože existují další stovky, které by šlo uvést.

Naopak musíme chápat, že napsal tento traktát nejprve v reakci na své období, před více než dvěma sty lety. Tedy varoval před určitými vírami a zvyklostmi, které byly hojné mezi muslimy v jeho době, a které se podobaly anebo byly prakticky převzaty z Dní nevědomosti.

Například Prorok ﷺ pravil, "*Odporujte modloslužebníkům - holte si knírek a nechte si růst plnovous.*"² V tomto hadísu je jasný důkaz o oponování zvyklostem lidí Dní nevědomosti, avšak autor to ve své knize neuvádí. Snad proto, že lidé v jeho období tuto sunnu dodržovali a nebyla tedy tak silná nutnost je na její dodržování upozornit. A Alláh ví nejlépe.

Následně má tato kniha dosud velkou důležitost i pro dny dnešní, poněvadž mnoho aspektů lidí Dní nevědomosti je stále praktikováno a ovlivňuje tyto dění nejen v muslimských zemích i v dnešní době. Je zaměřena nikoli na nevěřící, kteří je následují i nadále, ale naopak na muslimy, kteří slepě přijímají tyto aspekty a považují je za součást náboženství, islámu. Některé z nich se týkají slepého následování, rozdělování a rozštěpování náboženství, selhání poslušnosti vůči lidské autoritě, fanatického následování jen jedné úzké skupiny, přetváření hrobů spravedlivých lidí v místa uctívání a hovor o Alláhu bez patřičných znalostí.

A všechny tyto uvedené věci jsou dodnes mezi muslimy přítomné a my před nimi hledáme útočiště u Alláha.

Prosíme Alláha, aby udělil těm muslimům, kteří budou číst tento traktát schopnost uvažovat o aspektech Dní nevědomosti, které islám přišel vykořenit. A že se vyvarují těch zvyklostí a přesvědčení, které se podobají zvyklostem a přesvědčením uvedeným mezi těmito aspekty a namísto toho přilnou k tomu, co je opačné a co tvoří čisté náboženství Alláha. Vskutku, On je ten, komu se v tom svěřujeme, a On je ten, který to může zaručit.

Mesá'ilu l-Džáhilíjja tedy **Znaky dnů nevědomosti**

šejchu l-islám imáma Muhammeda ibn Abdulwehhába (zemřel 1206 h.)

Toto jsou aspekty, kterými se řídili lidé ve Dnech nevědomosti – jak lidé písma tak ti ostatní – a kterým Boží Posel ﷺ oponoval. Patří mezi záležitosti, které musí znát každý muslim. Jelikož s pochopením jedné strany opačného, dobro druhé strany opačného může vystoupit. A odhalením opaku něčeho se mohou záležitosti vyjasnit. Nejdůležitějším z těchto aspektů (Dní nevědomosti) a nejvážnějším, ve smyslu nebezpečí, byla absence víry (arab. ímán) v srdci v to, s čím přišel Alláhův Posel ﷺ. A je-li k tomuto (absenci víry) přidán souhlas s tím, čím se řídili lidé Dní nevědomosti, je katastrofa úplná, jak Alláh praví:

² Zaznamenali al-Buchárí a Muslim. Viz Irwetu l-Ghalíl od al-Albáního, str. 77.

وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

“Ti však, kdož ve falešné uvěřili a v Boha nevěří, ti věru ztrátu utrpí.”
(‘Ankabút:52)

I. Uctívají Alláha přidružující k Němu spravedlivé lidi.

To dělají pouze s touhou, aby se tito (spravedliví lidé) stali přímluvci za ně před Alláhem, což je založeno na myšlence, že to Alláh miluje a že Jej tito spravedliví lidé milují. Alláh však praví:

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ

“Oni uctívají místo Boha něco, co jim nemůže ani škodit, ani prospívat; a říkají: „Toto jsou přímluvci naši u Boha!“ (Júnus:18)

A On praví též:

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ

“Ti, kdož si berou jako ochránce jiné než Jeho, hovoří: „My je uctíváme jen proto, aby nás co nejvíce k Bohu přiblížili.“ (Zumar:3)

To je největší ze všech záležitostí, ve kterých jim Posel Boží ﷺ odporoval. Tak přinesl upřímnost ve víře (arab. ichlās – tj. konání upřímných skutků pro Alláha a nikoli pro kohokoli jiného mimo něj) a zpravil nás, že právě toto je náboženství Alláhovo, se kterým byli sesláni všichni poslové. A zpravil nás, že žádné skutky nejsou přijaty (Alláhem), s jedinou výjimkou těch, které jsou činěny upřímně (tedy pouze pro Něj). A on ﷺ zpravil, že kdokoli se dopouští toho, s čím tito modloslužebníci souhlasí, tomu Alláh zakáže Ráj a jeho místo odpočinku bude v Pekle.

Díky tomuto aspektu bylo lidstvo rozděleno na muslimy a nevěřící. A kvůli tomu se mezi nimi objevilo nepřátelství. A pro tento účel byl též ustanoven džihád, jak Alláh praví:

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ

“Bojujte tedy proti nim, aby už nebylo pokušení k odpadlictví a aby všechno náboženství bylo jen Boží.” (Anfal:39)

II. Rozdělili se mezi sebou na sekty uvnitř jednoho náboženství.

Alláh praví:

وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ مِنَ الدِّينِ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ

“Nebud’te z modloslužebníků ani z těch, kdož náboženství své rozštěpili a stali se různými stranami. A každá strana se těší jen ze svých vlastních názorů.”
(Rúm:31-32)

Rozdělili se také ve světských záležitostech a považují to za správnou věc. Alláh předepsal jednotu a shodu v náboženství, řka:

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ

“On vám uzákonil jako náboženství to, co kdysi uložil Noemu - a to, co jsme vnukli tobě a co jsme uložili i Abrahamovi, Mojžíšovi a Ježíšovi: „Dodržujte náboženské úkony a nerozštěpujte se ohledně jich!“ (Šúrá:13)

A On praví:

إِنَّ الدِّينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ

“S těmi, kdož rozštěpili náboženství své a stali se sektáři, ty věru nemáš nic společného!” (An`ám:159)

Zakázal nám podobat se jim v tom:

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ

“Nebud’te jako ti, kdož se rozdělili a do sporu se dostali poté, co k nim přišly důkazy jasné.” (Áli`Imrán:105)

A zakázal nám rozdělovat se v náboženství na sekty:

وَاَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا

“Přidržujte se pevně provazu Božího všichni a nerozdělujte se!” (Áli`Imrán: 103)

III. Považovali odpor vůči autoritě a nepodřizování se jí za chvályhodné.

A považovali poslušnost za cosi ponižujícího a degradujícího. V tom jim Alláhův Posel ﷺ odporoval a přikázal trpělivost při utlačování vládci. A poslušnost jim nařizoval stejně, jako radil. Hojně v tomto smyslu hovořil tak, že to neustále připomínal a opakoval.

Pravil: „*Slyšet a poslechnout je povinností muslima, v tom co miluje i nenávidí, tak dalece, dokud mu není nařizováno neposlušovat (Alláha). Je-li mu nařizováno být neposlušen Alláha, zde neexistuje poslušnost.*“³

Tyto (první) tři aspekty (Dní nevědomosti) byly shrnuty ve vyprávění od Proroka ﷺ, zaznamenaného v obou sbírkách Sahíh: „*Vskutku, Alláha na vás těší tři věci: 1. že neuctíváte nic jiného vyjma Alláha a že k němu nepřidružujete spolčníky, 2. že se všichni pevně přidržujete provazu Alláhova a nerozdělujete se na skupiny a 3. že navzájem radíte tomu, komu dal Alláh nad vašimi záležitostmi autoritu.*“⁴

Nikdy se vady v náboženství nebo světských záležitostech lidstva neobjevily, leda porušením těchto tří aspektů, nebo alespoň jednoho z nich.

IV. Základy jejich náboženství byly u všech stejné, společný je jim teklíd.

Jejich náboženství bylo vystavěno na stejných principech, z nichž nejvýraznějším byl princip teklídu (tj. slepého následování). Toto byl nejvyšší princip pro všechny nevěřící – od prvního do posledního z nich – jak Alláh praví:

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ مُقْتَدُونَ

³ Sahíhu l-Bucháří, Kniha zákazů, hadís č. 7144 a Sahíh Muslim, Kniha vůdcovství, č. 1839, z hadísu Ibn Omara, budiž s ním Alláh spokojen.

⁴ Sahíh Muslim, hadís č. 1715 a Sahíhu l-Bucháří, 3/270.

“A podobně jsme před tebou nevyslali do měst varovatele, aby tamní boháči neprohlásili: „Nalezli jsme otce své v jistém učení a jdeme ve stopách jejich!“ (Zuchruf:23)

A pravil:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْلَوْكَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ

“A když je jim řečeno: „Následujte to, co seslal Bůh!“, odpovídají: „Nikoliv, my budeme následovat to, co u otců svých jsme našli.“ A což když je satan zve k trestu plamene šlehajícího?” (Lukmán:21)

Tak jim zjevil Svá slova:

قُلْ إِنَّمَا أَعْطُكُمْ بِوَاحِدَةٍ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَشْنَىٰ وَفُرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ

“Rci: „Napomínám vás jen k jednomu: modlete se k Bohu ve dvou či jednotlivě a potom uvažujte, že druh váš není džiny posedlý, nýbrž že pouze varovatelem vašim je před trestem přísným.“ (Sabá:46)

A slova:

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ

„Následujte to, co bylo vám sesláno od Pána vašeho, a nenásledujte jiných pánů vedle Něho! Jak málo si to připomínáte!“ (A`ráf:3)

V. Následovali většinu, ač mohla být bez znalosti.

Z jejich nejvýznamnějších principů bylo i to, že se nechali ošálit následováním většiny, což používali coby důkazu v určité záležitosti. (Měli za to, že čím více přívrženců praktika má, tím je pravdivější.) A tak, když viděli, že přívrženců pravdy je několik a přívrženců klamu mnoho, užívali právě toto jako důkaz nepravdivosti něčeho, že je to cizí a přívrženců této myšlenky je málo. Tak Alláh předepsal opak a objasnil to na mnoha místech v Koránu, chválíce několik a odsuzující většinu, např. slovy:

وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرُونَ

"Jak málo je však vděčných mezi služebníky Mými!" (Sabá:13)

VI. Brali precedens vlastních činů ne ve zjevení, ale u svých předků.

Záviseli na skutcích svých předků, coby důkazu svého jednání, jak nalezneme ve slovech:

فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ

„A jak to bylo s prvními pokoleními?“ (Táhá:51)

To byla slova faraona k proroku Mojžíšovi, mír s ním. Mojžíšova argumentace byla založená na zjevení, faraonova na logice. Tak se dotazoval Mojžíše, co s minulými pokoleními, kteří neznali tento způsob, znamená to, že se všichni mýlili a že ty máš pravdu? Mojžíš odpověděl:

عَلِمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنْسَىٰ

„Znalost toho je u Pána mého v Knize a Pán můj se nemylí ani nezapomíná.
(Táhá:52)

A v Jeho slovech:

سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ

A neslyšeli jsme o ničem takovém od otců svých dávných. (Mu`minún:24)

To slyšel od svých lidí prorok Noe, mír s ním.

VII. Brali svou sílu a moc jako důkaz své pravdy.

Jako důkaz užívali tvrzení, že jsou lidmi, kterým byla dána síla, schopnosti, nadvláda, bohatství a postavení. Alláh je porazil slovy:

وَلَقَدْ مَكَّنَّاهُمْ فِيمَا إِنْ مَكَّنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَارًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَارُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ

“A dali jsme jim věru postavení, jaké jsme vám nedali. A dali jsme jim sluch, zrak i srdce, ale nebyly jim vůbec k ničemu ani uši jejich ani oči jejich ani rozum jejich. A obklopilo je to, čemu se posmívali!” (Ahkáf:26)

A slovy:

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ

“A když se jim nyní dostalo od Boha Písma, jež potvrzuje pravdivost zjevení, které již měli - a přitom předtím prosili o rozhodnutí proti nevěřícím - když k nim tedy přišlo to, o čem již byli zpraveni, sami v to neuvěřili. Kéž prokletí Boží padne na nevěřící!” (Bekara:89)

A slovy:

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ آبْنَاءَهُمْ

“Ti, jimž jsme dali Písmo je znají tak, jako znají syny své.” (Bekara:146)

To se vztahuje na židy a křesťany, kteří ze svých starých písem věděli i o Muhammedovi ﷺ.

VIII. Slabost následovníků Pravdy pokládali za důkaz proti ní.

Užívali jako důkaz nepravdivosti Pravdy, že ji následují pouze slabí, jak najdeme ve slovech Alláha:

قَالُوا أَنْتُمْ مِنْ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذُلُونَ

“I řekli: „Jak máme ti věřit, když následují tě jen ti nejnížší?“ (Šu`ará:111)

A pravil (popisující jejich stanoviska):

أَهْوَاءٍ مِنَ اللَّهِ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا

„Zdaž tito jsou ti z nás, jimž Bůh milost uštědřil?“ (An`ám:53)

Alláh odmítl toto tvrzení slovy:

أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ

“Což Bůh nezná nejlépe ty, kdož jsou vděční? (Ana`ám:53)

IX. Následovali a brali si příklad ze špatných a zkažených učenců a uctívačů.

Tak Alláh zjevil Svoje slova:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ

“Vy, kteří věříte! Věru mnoho z učených a z mnichů pohlcuje majetky lidí způsobem podvodným a odvrací lidi od cesty Boží!” (Tewba:34)

A slova:

لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ

“Nepřehánějte v náboženství svém, mluvejte jen pravdu a nenásledujte scestná učení lidí, kteří zbloudili již před vámi a dali zbloudit mnoha jiným - a ti věru zbloudili z cesty rovné!” (Má’ida:77)

X. Podceňovali intelekt věřících.

Pro dokázání nepravdivosti náboženství užívali argument, že: kdo ho následuje není schopen chápat a nemá dobrou paměť:

اتَّبِعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بِادِّئِ الرَّأْيِ وَمَا نَرَى لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ

A vidíme, že tě z nás následují bez rozmyšlení jen ti nejnižší, a nevidíme, že nějakou přednost nad námi měli byste, ba spíše soudíme, že vy jen lháři jste!“ (Húd:27)

XI. Za důkaz se sloužili bezpředmětnými věcmi.

Užívali proradný a klamný typ argumentů, aby ustanovili důkaz, jak se objevuje v Jeho slovech:

إِنَّ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا

“Vždyť vy jen smrtelníci jste nám podobní!” (Ibráhím:10)

XII. Odmítali správný a pravdivý způsob zdůvodňování.

Příčinou pro objevení se tohoto aspektu a toho předchozího byl na jejich straně nedostatek porozumění tomu, co tvoří podobnosti a rozdíly mezi prorokem a lidmi.

XIII. Přeháněli v úctě ke svým učencům a spravedlivým.

Zacházeli do extrému z hlediska svých učenců a spravedlivých lidí, jak najdeme v Jeho slovech:

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ

Vlastníci Písma! Nepřehánějte v náboženství svém a mluvejte o Bohu jediné pravdu! (Nisá’:171)

XIV. Princip odvržení pravdy a přimykání se k falši.

Všechno výše uvedené je založeno na principu, kterým je popírání a přimykání se. Tak následovali své tužby a spekulace a odvraceli se od toho, co jim Alláh zjevil.

XV. Vymlouvali se na nesrozumitelnost poselství.

Užívali tvrzení, že "dostatečně nerozumí" jako výmluvu pro nenásledování toho, co jim Alláh zjevil, jak Alláh praví:

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ

"I pravili: "Neobřezána jsou srdce naše!" (Bekara:88)

A On pravil též:

قَالُوا يَا شُعَيْبُ مَا نَفَقَهُ كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ

"Odpověděli: „Šu'ajbe, chápeme jen málo z toho, co říkáš." (Húd:91)

Tak je Alláh prohlásil za lháře a objasnil, že nedostatek jejich porozumění je důsledkem zapečetění jejich srdcí a to je důsledkem jejich nevíry.

XVI. Vyměnili zjevení za čarodějnictví.

Zaměnili to, co přišlo od Alláha s knihami kouzel, jak Alláh uvedl ve Svých slovech:

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُو الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَانَ

"A když přišel k nim posel od Boha potvrzující pravdivost zjevení, které již měli, skupina z těch, jimž bylo dáno Písmo, odvrhla Písmo Boží za záda svá, jako by je neznali. A následovali to, co hlásali satani v době vlády Šalamounovy." (Bekara:101-102)

XVII. Připsali svůj omyl prorokům.

To najdeme ve slovech Alláha:

وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ

"Šalamoun nebyl nevěřící." (Bekarah:102)

a v Jeho slovech:

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا

"Abrahám nebyl ani židem, ani křesťanem." (Álu 'Imrán:67)

Zde Alláh odmítá tvrzení židů a křesťanů. Obojí vynalezli své náboženství a pak je připsali určitým prorokům, jako židé připsali svoje kouzla Šalamounovi, mír s ním, a křesťané přisoudili falešné náboženství Abrahámovi, mír s ním. Takže Alláh v těchto dvou verších tuto věc vyjasnil.

XVIII. Svá slova popírali svými činy.

Odporovali si ve svém přidružování, protože se přidružili k Abrahámovi, avšak otevřeně projevovali, že opustili od jeho následování.

XIX. Pomlouvali a obviňovali spravedlivé lidi.

To kvůli skutkům těch, kdo s nimi byli v blízkém vztahu. Příkladem toho jsou pomlavy Ježíše židy a křesťané a židé pomlouvající Muhammeda. Židé pomluvili a obvinili Ježíše obviněním jeho matky Marie ze smilstva. Alláh k tomu pravil:

وَبِكْفَرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَانًا عَظِيمًا

"A za nevěrectví jejich (židů) a za slova jejich o Marii, jež nehoráznou byla pomluvou!" (Nisá':156)

XX. Obviňovali proroky, mír s nimi všemi, z čarodějnictví.

Věřili, že triky čarodějů a jim podobných byly zázraky spravedlivých lidí a přisuzovali je prorokům, například Šalamounovi.

XXI. Nekladli rozdíl mezi náboženstvím zábavou.

Konali uctívání pískáním a tleskáním. Důkaz tohoto lze nalézt v Alláhových slovech o nevěřících:

وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصْدِيَةً

"A modlitba nevěřících u chrámu sestává pouze z pískání a tleskání dlaněmi." (Anfál:35)

Tento bod se vztahuje k tomu bodu, že nevěřící brali své náboženství pouze jako hru a zábavu.

XXII. Brali své náboženství pouze jako hru a zábavu.

Alláh to odmítl, říká:

وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا

"Nevšímej si těch, kdož náboženství své za hru a zábavu mají a které zmámil život pozemský!" (An'ám:70)

XXIII. Byli zmámeni pozemským životem.

Proto spojovali Alláhovo štědré udělení světského blaha nějaké osobě jako znamení Jeho spokojenosti s touto osobou. To znamená, že čím více majetku člověk vlastnil, myslel si, že je milován Bohem. On praví:

وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ

"A dále říkali: „My hojněji jsme obdařeni bohatstvím i dětmi a nejsme z těch, kdož budou potrestáni!“ (Sabá':35)

XXIV. Nechtěli přijmout pravdu, protože by už nebyli první.

Odmítali vstoupit do pravdy vidouce, že byli předběhnuti slabými a chudými – z pýchy a pohrdání - Alláh tedy zjevil:

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُم بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ

"Neodháněj ty, kdož Pána svého za jitra i za večera vzývají toužíce tvář Jeho spatřit!" (An'ám:52)

Po zjevení tohoto verše Alláh praví:

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ

"A takto jsme je zkoušeli jedny druhými, aby řekli: „Zdaž tito jsou ti z nás, jimž Bůh milost uštědřil?“ Což Bůh nezná nejlépe ty, kdož jsou vděční?" (An'ám:53)

XXV. Popírali pravdu, protože ji nejprve následovali chudí a slabí.

Prokazovali, že pravda je falší argumentem, že k ní nejdříve přestoupili chudí a slabí lidé. Tak jako On praví:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَا سَبَقُونَا إِلَيْهِ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِنْكَارٌ قَدِيمٌ

“A říkají nevěřící o těch, kdož uvěřili: „Kdyby toto Písmo bylo vskutku dobré, nebyli by nás tihle (chudí a slabí) v tom předešli!“ (Ahkáf:11).

XXVI. Překrucují předcházející zjevení.

Překroutili (tj.tehríf) Alláhovo písmo potom, co mu porozuměli, konajíce tak vědomě (tj.z vlastní vůle a nikoli kvůli neznalosti). Alláh pravil:

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ أَلْسِنَتَهُمْ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

"A mezi nimi je vskutku skupina, jež překrucuje jazyky svými Písmo, abyste to pokládali za Písmo, ačkoliv to Písmo není, a říkají: „Toto pochází od Boha!“, a přitom to vůbec není od Boha. A pronášejí tak vědomě o Bohu lež." (Ál 'Imrán:78).

XXVII. Padělali předcházející zjevení.

Sepisovali falešné písmo a pak je přisoudili Alláhu, jak najdeme v Jeho slovech:

وَيُلِّ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ

“Běda těm, kteří Písmo vlastníma rukama sepisují a potom hovoří: “Toto od Boha pochází!” (Bekara:79)

XXVIII. Ve vztahu k Pravdě nebyli objektivní.

Nepřijali nic z pravdy, kromě toho, co bylo v souladu s jejich stranou/skupinou. Alláh pravil:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ

“A když je jim řečeno: “Věřte v to, co nyní seslal Bůh!”, tu hovoří: “Věříme jen v to, co bylo nám sesláno dříve!” A nevěří v to, co bylo sesláno později, ačkoliv je to pravda, jež potvrzuje pravdivost zjevení, která již mají.” (Bekara:91)

XXIX. Neznají svou vlastní víru.

Ale navzdory tomu dokonce ani neměli povědomí v co jejich strana/skupina věřila, jak Alláh zdůrazňuje ve Svých slovech:

قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ

"Rci: "Proč tedy jste zabíjeli dříve posly Boží, jste-li věřící?" (Bekarah:91)

XXX. Rozštěpili se na sekty a začali páchat zlo.

Je jedním ze skvělých znamení Alláha, že když tito lidé opustili příkaz Alláha sjednotit se a začali páchat Alláhem zakázané zlo, záležitost se stala takovou jako:

فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ

"Však lidé se rozštěpili ve věci své na sekty a strana každá se radovala jen z toho, co jí bylo vlastní." (Mu'minún:53)

XXXI. Nenáviděli svou vlastní víru a milovali bezvěrectví.

Je to také ze skvělých znamení Alláha, že tito lidé nejvíce nenáviděli náboženství, ke kterému se přidružili, zatímco si zamilovali náboženství nevěřících – těch, kdo byli jejich nepřáteli a nepřáteli jejich proroka. A jejich zkouška byla nalezena v přemíře jejich lásky (pro náboženství nepřátel). Jak to udělali Prorokovi ﷺ když k němu přistoupili s náboženstvím Mojžíše, zatímco ve skutečnosti následovali knihy kouzel. A tato kouzla byla z náboženství faraonova.

XXXII. Nevěřili v pravdu, byla-li následována někým, koho neměli v lásce.

A nebo někým, s kým nesouhlasili.

Alláh pravil:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَى لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ
الْكِتَابَ

"Říkají židé: "Křesťané nemají v ničem pravdu!" a křesťané zase tvrdí: "Židé nemají v ničem pravdu!" a přitom přec ti i oni čtou Písmo. (Bekara:113)

XXXIII. Odmítli to, na čem se shodli, že bylo součástí jejich náboženství.

To udělali během hadždže (pouti) ke Kábě. Modloslužebníci vykonávali hadždž, ale narušeným způsobem, v pouhém zbytku toho, co zdělali od svého předka Abraháma. Tím ve prospěch vlastního způsobu konání hadždž odmítli jeho správnou formu, o níž i přesto věřili, že je součástí náboženství. To v sobě zahrnovalo umístování model uvnitř Káby a na místech Safá a Marwá⁵, vykonávání tewwáfu okolo Káby nazí a pískání a tleskání při modlitbě u Káby. Prorok ﷺ jim odporoval ve všech jejich skutcích během hadždže a ustanovil správný způsob jeho provádění svou Sunnou. Alláh pravil:

وَمَنْ يَرْغَبُ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ

"A kdo jiný může mít odpor vůči náboženství Abrahámovu, než ten, kdo v duši své je pošetilý?" (Bekara:130)

XXXIV. Každá ze skupin tvrdila, že právě oni budou spaseni.

⁵ Dva pahorky mezi nimiž se během pouti přebíhá na památku Ibráhímovy, mír s ním, manželky Hádžer, hledající v poušti vodu pro sebe a svého syna Ismá'íla.

Jak nalezneme v Koránu:

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى

Říkají: “Nevejde do ráje nikdo kromě toho, kdo je židem či křesťanem!”
(Bekara:111)

Alláh je tedy prohlásil za lháře slovy:

هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

“Přineste mi důkazy své, jste-li pravdomluvní!” (Bekara:111)

Pak objasnil, co je správné slovy:

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

"Však nikoliv! Ten, kdo odevzdané se obrací k tváři Boží a koná dobré, ten nalezne odměnu u Pána svého a nemusí mít strach a nebude zarmoucen."
(Bekara:112)

"**Kdokoli se odevzdává Alláhu**" odkazuje na upřímnost a "**koná dobré**" odkazuje na skutky v souladu se Sunnou – dvě podmínky, aby byli dobré skutky přijaty – upřímnost⁶ a precedens ze Sunny⁷. Tak Alláh objasnil, že pravou spasenou skupinou jsou ti, kteří aplikují tewhíd⁸ a Sunnu⁹, a Alláh to ví nejlépe.

XXXV. Byli prostopášníci.

Konali akty uctívání nazí a vystavovali při tom své intimní partie, jak Alláh pravil:

وَإِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا

A když se dopustí necudnosti nějaké (tj.obcházení Káby nazí), **říkají: „Nalezli jsme otce své, že takto činí.”** (A`ráf:28)

XXXVI. Zakazovali povolené a tím chtěli uctívat Alláha.

Konali uctívání zakazováním povoleného, stejným způsobem, jakým prisuzovali Alláhu společníky. (Alláh pravil:

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتِكُمُ الْكُذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لَتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ لَا يُفْلِحُونَ

"Neříkejte tedy to, co jazyky vaše lživě tvrdí: „Toto dovoleno je a toto zakázáno!“ vymýšlejíce si tak proti Bohu lež. Věru ti, kdož proti Bohu lži si vymýšlejí, ti nebudou mezi blaženými." (Nahl:116)

⁶ Upřímný úmysl, arab. an-níjjetu l-chálisa. Znamená, že daný dobrý skutek zamýšlíme jen a jen z lásky k Alláhu, z touhy po jeho odměně a strachu před jeho trestem, nikoli z touhy zavděčit se lidem a ukázat se před nimi, ani ve svém úmyslu nepřidružujeme k Bohu kohokoli, nebo cokoli jiného.

⁷ Jedná se o odkaz na druhou podmínku přijetí jakéhokoli aktu uctívání (modlitby, půstu, pouti atd.) v islámské věrouce – tj. mutábe`a – konání v souladu s následováním Sunny, podle Sunny, předepsaným způsobem, který je takto dochován. Jakékoli uctívání, které není zmíněno v Sunně, nebo je vykonáno jiným způsobem, nežli podle Sunny, se odmítá a Alláh jej nepřijme.

⁸ Učení o absolutní, neredukovatelné a nedělitelné Jedinosti Boží, víře v Jediného transcendentálního Boha, který nemá společníků.

⁹ Zde cesta a učení Božího Proroka ﷺ, která se shoduje s učením a výzvami proroků předchozích.

XXXVII. Přidružovali své učené k Alláhu.

Dodržovali uctívání berouce si rabínů a mnichů (tj. učených osob) za své pány vedle Alláha.

Tento bod je spojen s předchozím tak, že první odkazuje na učence z lidí písma, kteří povolovali zakázané a zakazovali povolené. Druhý odkazuje na ty z lidí písma, kteří následovali tyto zlé učence, jejich posloucháním a měněním Alláhových příkázání, fakticky si je berouce za božstva vedle Alláha. Alláh pravil:

اتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

"**A vzali si učence své a mnichy své za pány vedle Alláha...**" (Tewba:31).

XXXVIII. Popírali Alláhovy atributy.

Alláh pravil:

وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ

"**A domnívali jste se, že Bůh nezví mnohé z toho, co jste dělali.**" (Fussilat:22)
Atribut Alláha, který byl v tomto verši popírán, bylo Jeho vědění

XXXIX. Popírali Alláhova jména.

Alláh pravil:

وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ

"**Zatímco nevěří v Milostiplného (arab. ar-Rahmán).**" (Ra`ad:30)

Alláhovo jméno, které popírali, bylo podle této súry Ar-Rahmán.

XL. Negovali Boží jména a atributy.

Negaci jmen Alláha a Jeho atributů (arab. te`tíl) jak nalezneme v prohlášení lidu faraonova:

مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي

"**Nevím o tom, že byste měli nějaké božstvo kromě mne.**" (Kassás:38)

Také při uzavírání smlouvy u Hudajbýje, Prorok ﷺ pravil 'Alímu napsat: "Bismi 'lláhi 'r-Rahmání 'r-Rahím." Něveřící odporovali a říkali mu, aby napsal pouze "Bismi 'lláh," neboť nevědí, kdo je ar-Rahmán a ar-Rahím. To je příklad jejich te'tílu, neboli negace jmen a atributů, které si Alláh Sám přisoudil.

XLI. Přirovnávali Alláha k nedokonalým stvořením.

Přisuzovali Alláhu nedostatky, jako dítě, únavu, zatímco na druhou stranu některé z těchto nedostatků popírali u svých náboženských vůdců (tj. mnichů).

Jeden nedostatek, který nevěřící připisovali Alláhu, byl, že má dítě, jako židé tvrdili, že Jeho synem byl Uzejr a křesťané prohlásili za Jeho syna Ježíše. A dokonce modloslužebníci (arab. mušrikún) tvrdili, že andělé jsou dcery Alláhovy! Jiným nedostatkem bylo tvrzení, že Alláh se unavil a musel odpočívat po stvoření nebes a země. Ale Alláh se neunavuje, neboť odmítl toto tvrzení slovy:

وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِنْ لُغُوبٍ

"Stvořili jsme nebesa a zemi a to, co je mezi nimi, v šesti dnech, aniž se nás dotkla únava." (Káf:38)

A v následujícím verši Alláh dává příklad, jak Mu židé přisoudili lakotu:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ

“A říkají židé: „Boží ruka je spoutána okovy!“ Necht’ jsou jejich ruce spoutány okovy a necht’ jsou prokleti za to, co říkají! Nikoliv, obě Jeho ruce jsou rozevřeny a On uštěďruje, jak chce. (Má’ida:64)

Tedy Alláh disponuje nejdokonalejšími ze jmen a atributů a je daleko vzdálen od toho, co mu nevěřící mylně a bez důkazů přisuzují.

XLII. Vzali si podřízená stvoření za bohy místo Alláha.

Dopouštěli se přidružování (arab. širk) k Alláhu v Jeho svrchovanosti a vládě (arab. mulk), podobně jako nevěřící z mádžús¹⁰.

Ti věřili ve dvě božstva, Temnotu a Světlo, zatímco jsou to dvě stvoření Jemu podřízené, jelikož On nařídil den a noc. Tedy oni si vzali tmou a světlo za bohy vedle Alláha, což je širk s ohledem na Alláhovu nadvládu.

XLIII. Hořekovali nad Božím předurčením (arab.al-kadar).

Prorok ﷺ pravil: **"Každý, kdo se bije po tváři, trhá své šaty a křičí křikem Džahilíje, k nám nepatří."**¹¹ Y výzev Dní Džahilíje bylo i odmítat al-kadar, jelikož ve dnech nevědomosti se lidé bili do tváře a trhali své šaty, když slyšeli nešťastné zprávy. Ale Islám předepsal víru v al-kadar, která vyžaduje trpělivost i v nešťastných dobách.

XLIV. Užívali al-Kadar¹² jako výmluvu (za sebe) před Alláhem.

XLV. Odporovali Alláhově legislativě (tj.příkazům) užíváním božského předurčení (coby argumentu).

XLVI. Nadávali na čas.

Říkali:

مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ

„Neexistuje leč tento náš život pozemský, zemřeme a žijeme a pouze čas nás zahubí!“ (Džásíja:24)

XLVII. Přisuzovali Alláhovo požehnání jiným než Jemu.

Dle Jeho slov:

¹⁰ To je arabský termín pro zoroastrovce, tj. původně perské vyznání odvozující se od Zarathustry, věřící v dobrého boha Ahura Mazda a zlého, nazývaného Ahriman.

¹¹ Sahíhu l-Bucháří a Sahíh Muslim

¹² Boží předurčení všeho dobrého i zlého.

يَعْرِفُونَ نِعْمَةَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ

"Ačkoliv znají dobrodiní Boží, přece je popírají a většina z nich jsou nevděčníci." (Nahl:83)

Poznali Alláhova požehnání, ale popírali je (uctíváním jiných vedle Něho, neboť připisovat požehnání Alláha jiným než Jemu je dopouštět se širku v Jeho panství - Rubúbija), poněvadž Alláh je jediný, Kdo uděluje požehnání, jak praví:

وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ

"Není dobrodiní žádného, aby od Boha nepřicházelo." (Nahl:53)

XLVIII. Nevěřili ve znamení Alláha.

XLIX. Odmítali některá z nich.

Alláhova znamení mohou být rozdělena do dvou typů: Znamení v přírodě a znamení ve víře. Alláh sesílá lidstvu oba druhy znamení, aby o nich mohli uvažovat a byli jimi vedeni. Přírodní znamení zahrnují nebesa, hvězdy, měsíc, stvoření lidí atd. Alláh nám nařizuje uvažovat o Jeho znameních slovy:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفَلَكَ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

"Vskutku je ve stvoření nebes a země, ve střídání noci a dne, v lodi, jež pluje po moři s tím, co užitečné je lidem, ve vodě, již Bůh z nebe sesílá a kterou znovu oživuje zem po smrti její – a na ní všechna zvířata se rozptylují – a v pohybu větru a v oblacích podrobených mezi nebem a zemí – v tom všem jsou věru znamení pro lid rozumný." (Bekara:164)

A pravil:

سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْآفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ

"Ukážeme jim znamení Svá ve všech světa končinách i v nich samých, dokud se jim jasným nestane, že toto pravdou je." (Fussilat:53)

Náboženská znamení zahrnují Korán a všechny zázraky Proroka ﷺ jako rozdělení měsíce, ve které mušrikún nevěřili, jak Alláh pravil:

اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ

"Blíží se hodina a měsíc se rozpoltlí. Když nevěřící znamení vidí, odvracejí se a říkají: „Kouzlo ustavičné!“ A za lež je prohlašují a své vášně následují, však ustanovení každé je neměnné." (Kamar:1-3)

L. Popírali existenci a skutečnost zjevení.

Pravili:

مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِنْ شَيْءٍ

„Bůh vůbec nic neseslal smrtelníku nějakému!“ (An`ám:91)

To tvrdili židé, když k nim přišel Posel Alláha ﷺ. Avšak to odporuje jejich vlastní víře, že Alláh seslal zjevení Mojžíšovi. Alláh to vyvrátil slovy:

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ

"A neocenili Boha pravou hodnotou Jeho (An'ám:91)

Následující bod je spojen s tímto v tom, že když lidé Dní Džáhilíja odmítali, že Alláh zjevil něco člověku, to je vedlo k říkání, že s čím Prorok ﷺ přišel jsou pouze slova člověka.

LII. Popírali, že Korán je zjevením od Alláha.

Říkali o Koránu:

نُ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ

„To není leč slova jen bytosti smrtelné!“ (Muddessir:25)

LII. Útočili na moudrost Alláha Mocného.

LIII. Lstivě odbíhali od toho, co jim proroci, mír s nimi všemi, sdělovali.

Zaměstnávali rozličná schémata – skrytá i zjevná – aby opustili to, s čím poslové přišli. To nalezneme v Jeho slovech:

وَمَكْرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ

"I strojili mu úklady, avšak i Bůh strojil lest. (Ál `Imrán:54)

A v Jeho slovech:

وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمَنُوا بِالَّذِي أُتِرَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَجَهُ النَّهَارِ وَكَفَرُوا آخِرَهُ
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

"Někteří z vlastníků Písma říkají: „Věřte na počátku dne v to, co bylo sesláno věřícím, a na konci to popřete, snad se oni odvrátí od víry své. (Ál `Imrán:72)

LIV. Přijímali pravdu, aby ji ničili zevnitř.

Souhlasili s pravdu, aby našli cestu, jak ji zapudit, jak Alláh stanovil ve výše uvedeném verši.

LV. Nepřijímali pravdu od nikoho mimo jejich frakci.

Fanaticky se drželi určitého mezhebu¹³, jak najdeme v Jeho slovech citujících nevěřících:

وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ

“Nevěřte nikomu kromě těch, kdož následují náboženství vaše! (Álu `Imrán:73)

¹³ Zde cesty, učení, přesvědčení, či myšlenkové školy.

LVI. Připisovali své modloslužebnictví předchozím poselstvím.

Označili následování islámu za jednu z podob přidružování společníků k Alláhu (arab. širk). To bylo zmíněno Alláhem v Jeho slovech:

مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنَّبُوءَةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكَفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

“Nepřísluší smrtelníkovi, jemuž dal Bůh Písmo, vědění a prorocké poslání, aby potom lidem prohlásil: „Buďte služebníky mými, nikoliv Boha!“ Buďte spíše rabíny v tom, že učíte Písmu, a v tom, že jej studujete. Bůh vám nepřikázal, abyste si brali anděly a proroky za pány své. Což by vám mohl přikázat nevěrectví poté, co jste se stali do vůle Jeho odevzdanými? (Ál ‘Imrán: 79-80)

LVII. Vytrhávali (Alláhova) slova z jejich původního stavu (tj.významu).

LVIII. Překrucovali význam slov nalezených v písmu.

LIX. Označovali vůdčí osoby zlými jmény.

Např. habebnými přezdívkami jako “sabejec” a “hašawi¹⁴”.

LX. Padělali poselství a šířili lži o Alláhu.

LXI. Nevěřili v pravdu.

LXII. Stěžovali si mocným, když byli kritizováni, byť právem.

Drželi se podmínky, že kdykoli byl proti nim ustanoven důkaz, odešli si stěžovat králi (nebo vládci), jak Alláh praví:

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ

“I řekli velmoži z lidu Faraónova: „Zdaž necháš Mojžíše a lid jeho, aby šířili na zemi pohoršení?“ (A’ráf: 127)

LXIII. Obviňovali je (tj.proroky, kteří je pak porazili), že šíří na zemi pohoršení.

To je stanoveno v předchozím verši.

LXIV. Křivě je obviňovali z buřičství.

Obviňovali je z hanobení a snižování náboženství vládcy, jak Alláh pravil:

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَآلِهَتَكَ

“I řekli velmoži z lidu Faraónova: „Zdaž necháš Mojžíše a lid jeho, aby šířili na zemi pohoršení a aby opustili tebe i božstva tvá?“ (A’ráf:127)

A On pravil (citující faraona):

¹⁴ Tj rebel, vzbouřenec, buřič.

إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ

“I pravil Faraón: Obávám se, že změni vaše náboženství či způsobí v zemi pohoršení.” (Gháfir:26)

To pronesl faraon ke svým lidem, když k nim přišel Mojžíš s pravdou od svého Pána. Tak je před ním varoval, obviňujíc ho ze snahy změnit náboženství, kterého se vládce držel.

LXV. Obviňovali je z rouhačství.

Obviňovali je z hanobení a snižování (falešných) božstev vládce, jak uvedeno v předchozím verši.

LXVI. Obviňovali je z měnění náboženství.

Alláh pravil:

إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ الْفَسَادَ

“Obávám se, že změni vaše náboženství či způsobí v zemi pohoršení.” (Gháfir:26)

LXVII. Obviňovali je z hanobení a snižování vládce.

Alláh pravil:

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذُرَكَ وَالْهَتَكَ

“I řekli velmoži z lidu Faraónova: „Zdaž necháš Mojžíše a lid jeho, aby šířili na zemi pohoršení a aby opustili tebe i božstva tvá?“ (A’ráf: 127)

LXVIII. Tvrdili, že jednají podle toho, měli z pravdy.

To najdeme v Jeho slovech:

قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا

Hovoří: “Věříme jen v to, co bylo nám sesláno dříve!” (Bekara:91).

Leč (ve skutečnosti) to opustili.

LXIX. Praktikovali inovace přidáváním do náboženství.

Vytvářeli dodatky ke svým projevům uctívání (tvořením inovací), jak učinili o dni ‘Ášúrá.

LXX. Praktikovali inovace ubíráním z náboženství

Na druhou stranu jiné projevy uctívání opouštěli, jako se přestali zastavovat na hoře ‘Arafát.

LXXI. Opustili vykonávání povinných částí kvůli (falešné) zbožnosti.

LXXII. Konali uctívání opuštěním dobra, které jim Alláh udělil.

LXXIII. Konali uctívání zříkaje se ozdob od Alláha.

Alláh odmítl tyto dva projevy falešné zbožnosti slovy:

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ

"Rci: „Kdo zakázal šaty ozdobné, jež Bůh seslal služebníkům Svým podobně jako výtečné věci pro obživu?“ (A'ráf:32)

LXXIV. Vyzívali bez znalostí lidi k nesprávnému vedení.

LXXV. Vyzívali lidi k nevěře, a byli si toho vědomi.

Pletichařili proti prorokům.

Strojili mocné lsti proti prorokům, mír s nimi všemi, jako to učinil lid proroka Noeho, mír s ním. Alláh cituje Noeho:

وَمَكْرُوا مَكْرًا كَبِيرًا

A nesmírný úklad proti mně připravili. (Núh:22)

LXXVI. V jejich čele stáli zkažení učení, či zbožní bez znalosti.

Jejich vůdci byli dvou druhů - Buď zlý učenec, nebo nevědomý uctíváč. Jak Alláh pravil:

أَقْتَطَمْعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بِعَضُّهُمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِي وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ

"Jak můžete žádat, aby s vámi uvěřili tito lidé. Z nich část poté, co uslyšela slovo Boží, vědomě je překroutila, aniž mu porozuměla? A když potkají ty, kdož uvěřili, říkají: "Uvěřili jsme!", avšak když sami jsou mezi sebou, tu hovoří: "Chcete jim vyprávět o tom, co vám Bůh odkryl, aby tak měli důkazy proti vám ohledně toho před Pánem vaším? Což nebudete rozumní?" Cožpak nevědí, že Bůh dobře zná jak to, co skrývají, tak i to, co odhalují? Mezi nimi jsou lidé neučení, kteří neznají z Písma nic než amen a kteří mají jen své domněnky." (Bekara:75-78)

LXXVII. Neprávem se pokládali za Boží chráněnce.

Tvrdili, že právě oni jsou ewlijá' (nejbližší, chráněnci) Alláha na rozdíl od všech ostatních lidí.

LXXVIII. Tvrdili, že milují Alláha, zatímco opustili Jeho boží zákony.

Tak je Alláh zkoušel, řka:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ

"Rci: „milujete-li Boha, pak mne následujte a Bůh vás za to bude milovat a odpustí vám viny vaše.“ (Ál 'Imrán:31)

Alláh zde umístil podmínku lásky k Němu, v tom, že kdo tvrdí, že Jej miluje musí dostát svému slovu a projevit to svými činy. Čin, který spojil s projevem pravé lásky k Němu je následování Sunny Jeho Posla ﷺ, což je jím předepsaný zákon.

LXXIX. Drželi se falešných nadějí.

Např. když říkali:

لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً

A říkají: “Oheň se nás nedotkne, leda na dobu omezenou.” (Bekara:80)

To bylo falešné tvrzení židů.

A v jejich slovech:

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَى

Říkají: “Nevejde do ráje nikdo kromě toho, kdo je židem či křesťanem!”
(Bekara:111)

LXXX. Vytvářeli z hrobů svatyně.

Brali si hroby proroků a spravedlivých lidí za místa uctívání (arab. mesádžid).

Áiša, radija lláhu ‘anhá, vypravovala, že Prorok ﷺ pravil v době své nemoci na kterou zemřel: *“Kéž Alláh prokleje židy a křesťany, kteří si vzali hroby proroků za masádžid (místa uctívání).”* (el-Bucháří, 3/159; Muslim, 2/67; Ahmed, 6/80)

LXXXI. Vytvářeli svatyně z památek na své proroky, mír s nimi.

Brali si stopy svých proroků (tj. místa kde jejich prorokové pobývali) za místa uctívání, jak vypravoval Omar, že v době jeho chalífátu začali lidé konat modlitby na místě Akaba, historickém dějišti přísahy, kde Společníci přísahali věrnost Prorokovi ﷺ. Tak Omar dal porazit strom, jelikož strom samotný neměl žádný prospěch, aby zabránil lidem brát si toto památné místo po Prorokovi ﷺ za svatyni.¹⁵

LXXXII. Umísťovali svítilny na hroby.

LXXXIII. Volili si tato místa (hřbitovy) za místa oslav.

LXXXIV. Konali na hřbitovech oběti.

LXXXV. Hledali požehnání v relikviích.

Snažili se získat požehnání ze stop a relikvií svých zesnulých významných a ctěných osob, jako v případě centrální městské radnice v Mekce, zvané Araby Dáru n-Nedwa. Ti, kdo byli u moci, se o tom vychloukali a chvástali, jak bylo řečeno Hákimovi ibn Hazzámovi (když Dáru n-Nedwu prodal): *“Prodal jsi slávu Kurejšovců.”* Tak pravil: *“Všechna sláva odchází vyjma bohabojnosti (Tekwá).”*

LXXXVI. Chvástali se a byli pyšní na svůj rodinný původ.

LXXXVII. Pomlouvali rodokmeny osob.

¹⁵ Podle Sahíhu l-Buchářího.

LXXXVIII. Prosili o déšť hvězdy.

Očekávali déšť jeho určením podle konstelace hvězd (a nečekali jej od Alláha). O tom Alláh pravil:

وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْكُمْ تُكَذِّبُونَ

"**A vděčnost svou tím projevujete, že za lež je prohlašujete?** (Wáki'a:82) – tj. nevírou a tvrzením, že zapršelo kvůli takové konstelaci hvězd nebo lunární fázi.

LXXXIX. Jejich ženy naříkali a bědovali nad zesnulými (arab. an-nijáha).

Tyto poslední čtyři znaky (87-90) jsou spojeny v hadísu, který vypravoval imám Muslim, budiž mu Alláh milostiv, ve své sbírce Sahíh, kde Prorok ﷺ pravil: „*Existují v mé Ummě (národě) čtyři věci ze dní nevědomosti, kterých nebude zanecháno: 1. Být pyšný na své předky; 2. Urážet rodokmen druhého; 3. Očekávat déšť podle hvězd; a 4. náрек žen za mrtvé.*“ A on ﷺ dále pravil: "*Jestli se tato bědující žena nebude před smrtí kát, bude vzkříšena zahalená oděvem z tekuté smůly a svědivým pláštěm.*"

XC. Pýchu na svůj rod považovali za dobrou vlastnost.

Největší z jejich ctností bylo vychloubání se a chvástání svým původem. Tak o tom Alláh zjevil, co zjevil.

XCI. Za dobrou vlastnost považovali i chvástání se.

Největší z jejich ctností bylo taky vychloubání se a chvástání, dokonce i když na to měli právo. Tak to Alláh zakázal.

XCII. Byli silně zaujatí ve prospěch určitých skupin lidí.

Drželi se osobního fanatismu a horlivosti k jedné straně/skupině, ať má pravdu nebo ne, bylo pro ně nejtýpicetější. Tak Alláh zjevil vše, co se týká této věci.

XCIII. Ve své víře svalovali vlastní vinu na jiné.

Jejich náboženství se skládalo obviňování osob z odpovědnosti za zločiny druhých. Tak Alláh zjevil:

وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى

"**Každá duše získá jen to, co si vysloužila, a žádná duše hříchy obtížená neponese břímě jiné.**" (An'ám: 164)

XCIV. Měli ve zvyku lidi odsuzovat za něco, co bylo nalezeno u někoho jiného.

To je vidět v Prorokově výroku (směřovanému k Abú Zarrovi, radija lláhu 'anhu, když se hádal s Bilálem a nazval ho „synem černošky“): „*Odsuzuješ ho kvůli jeho matce? Ty jsi vskutku muž, který v sobě má (znaky dní) nevědomosti!*“¹⁶

¹⁶ Vypravoval al-Bucháří v Sahíh 1/80 a 81 z hadísu Abú Zarra, budiž s ním Alláh spokojen.

XCV. Chlubili se a chvástali, že jsou ochránci Domu (Alláhova, tj. Ka'by).

Tak je Alláh napomenul slovy:

مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سَامِرًا تَهْجُرُونَ

"**Jsouce pohrdaví a planě tlachajíce v nočních rozmluvách.**" (Mu'minún: 67)
Nevěřící modloslužebníci se považovali za ochránce a domovníky Káby, ale Alláh to popřel řka:

وَمَا لَهُمْ آلَا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ

"**Proč však by je Bůh nepotrestal nyní, když odhánějí věřící od Mešity posvátné, ač nejsou ochránci jejími?**" (Anfál: 34)

XCVI. Chvástali se faktem, že jsou potomky proroků.

Tak Alláh zjevil Svoje slova:

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَا كَسَبْتُمْ

"**Obec tato již zmizela; jí dostane se toho, co si vysloužila, a i vám patří to, co jste si vysloužili.**" (Bekara: 134)

Alláh v tomto verši potvrdil, že dobré skutky a dobré postavení jejich předků jim k ničemu nebude. Jelikož každá osoba je zodpovědná sama za sebe a nebude potrestána za hříchy někoho jiného, ani odměněna za dobré skutky někoho jiného.

XCVII. Chvástali se svým bohatstvím.

Chlubili se svými obchody a jako obchodníci se považovali za nadřazené rolníkům. (Kurejšovci byli bohatí obchodníci, kteří vedli podnikavé obchody, cestující do rozličných zemí za svým cílem jako do aš-Šámu¹⁷ v zimě a do Jemenu v létě. Takže to byli bohatí lidé a tak se považovali za lepší, než lidé, kteří pro své peníze musí pracovat, jako farmáři a zemědělci.

XCVIII. Oslavovali ve svých srdcích světský život.

To nalezneme v Jeho slovech:

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ

"**A řekli dále: „Pročpak nebyl seslán tento Korán nějakému muži významnému z obou těchto měst (Mekka a Tá'if)?"**" (Zuchruf:31)

Modloslužebníci z Mekky odporovali, jak to, že Alláh nezjevil Korán nějakému bohatému muži, o kom je to řečeno, ukazuje na Walída ibn 'Utbu nebo Hišáma Ibn Mughíru, protože tito dva byli považováni za nejctnostnější, nejvyšší, nejmoudřejší a prestižní lidi z Mekky a Tá'if. Byli to dva s nejvíce majetkem a dětmi. Takže tvrdili, že tito lidé si více zaslouží zjevení a prorocství, než Muhammed ﷺ. To tvrdili proto, že byli obluzeni světským životem a jeho luxusem, a to je vedlo k domnění, že pouze ten, kdo je bohatý, je hoden vysokého a vznešeného postavení.

XCIX. Hledali soud nad Alláha samého, jak vidno z Jeho předchozích slov.

¹⁷ Historické území Levanty, tj. Velká Sýrie – dnes Palestina, Sýrie, Libanon, jih Turecka a Jordánsko.

C. Shlíželi pohrdavě na chudé lidi.

Tak Alláh zjevil Svoje slova:

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْعَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ

"Neodháněj ty, kdož Pána svého za jitra i za večera vzývají toužíce tvář Jeho spatřit!" (An'ám: 52)

CI. Obviňovali následovníky poselství z falešných a zlých ambic.

Vinili ty, kdo následovali poselství z nedostatku upřímnosti a z touhy dosáhnout světských cílů. Tak jim Alláh odpověděl slovy:

مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ

“Nepřísluší ti žádat na nich účty.” (An'ám:52) a jinými podobnými prohlášeními.

CII. Nevěřili v anděly.

CIII. Nevěřili v posly (od Alláha).

CIV. Nevěřili ve zjevená písma (Alláhova).

CV. Odvraceli se (od přijetí) toho, co bylo vypravováno o Alláhu.

CVI. Nevěřili v Soudný den.

CVII. Popírali, že se setkají s Alláhem (o Soudném dnu).

CVIII. Popírali některé z jevů v soudný den.

I přesto, že mnozí z poslů (Alláha) je o Soudném dnu plně zpravili, jak lze najít v následujícím Jeho výroku:

أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ

„To jsou ti, kdož neuvěřili v Pána svého znamení a v setkání s Ním.” (Kehf:105)

CIX. Tím popírali Boží majestát v ten den.

To zahrnuje popření Jeho slov:

مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ

“Vládci dne soudného!” (Fátiha:4)

A Jeho slov:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةَ وَلَا شَفَاعَةَ

“Vy, kteří věříte, dávejte almužny z toho, co jsme vám uštědřili, dříve než přijde den, kdy nebude ani obchodování, ani přátelství, ani přímluvy.” (Bekara:254)

a Jeho slov:

إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

“Kromě těch, kdož pravdu vyznali, a ti dobře znají.” (Zuchruf:86)

CX. Zabíjeli ty, kteří přikazovali spravedlnost a správnost.

Toto zahrnuje nejprve proroky, které lidé dní nevědomosti raději zabíjeli, než aby přijali jejich výzvu. Alláh praví (s odkazem na židy):

فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

Rci: “Proč tedy jste zabíjeli dříve posly Boží, jste-li věřící?” (Bekara:91)

CXI. Věřili v Al-Džibta a At-Tághúta, tj. falešná božstva a náboženství.

O tom Alláh pravil:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أَوْتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَى مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا

"Což jsi neviděl že ti, kterým dostalo se části Písma, věří v Džibta a Taghúta a hovoří o těch jež neuvěřili: „Ti jsou správněji vedeni než ti, kdo uvěřili.“ (Nisá:51) Tento verš odkazuje na židy a křesťany, kteří věřili v al-Džibta a At-Tághúta. Al-Džibt původně odkazuje na modlu, tak je užíván pro cokoli, co je uctíváno vedle Alláha. At-Tághút může být podobně vztažen na každou faleš pocházející od věcí uctívaných vedle Alláha.

CXII. Dávali přednost náboženství modloslužebníků před náboženstvím muslimů.

CXIII. Zakrývali pravdu falší.

CXIV. Zatajovali pravdu, zatímco si jí byli zcela vědomí.

O těchto dvou aspektech Alláh pravil:

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“Neodívejte pravdu falší a nezakrývejte pravdu, když ji dobře znáte!” (Bekara:42)

CXV. Mluvili o Alláhu bez vědění a toto vnucovali druhým.

Alláh pravil:

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

"Rci: Pán můj věru zakázal jen necudností veřejné i tajné, hřích a bezprávnou svévůli; a dále, abyste přidružovali k Bohu to, k čemu On neseslal oprávnění, a mluvili o Bohu to, o čem nemáte ponětí.“ (A'raf: 33)

CXVI. Pocítili vnitřní rozpolcenost poté, co odmítli pravdu.

Octli se v rozporu, když se rozhodli nevěřit v pravdu, jak Alláh pravil:

بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَرِيجٍ

“A naopak za lež pravdu prohlašovali, když přišla k nim, a jsou teď v zamotaném postavení.” (Káf: 5)

CXVII. Věřili v některé části Alláhova zjevení a nevěřili v jiné.

Alláh o tom pravil:

أَفْتُمُونَنَّا بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ

"Zdaž věříte v jednu část Písma zatímco druhou popíráte?" (Bekara: 85)

CXVIII. Rozlišovali mezi posly.

Toto znamená, že si vybírali, koho měli rádi a popírali, koho neměli rádi, rozlišující mezi proroky. To je nevíra, protože víra v posly zahrnuje víru ve všechny z nich, ty, jejichž jména známe i ty, jejichž jména neznáme, jelikož jejich výzva je jedna a tatáž. Alláh pravil:

آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ

"Uvěřil posel v to, co od Pána jeho bylo mu sesláno, a uvěřili všichni věřící v Boha, anděly Jeho i Písma Jeho i posly Jeho – a My neděláme rozdíl mezi posly Jeho." (Bekara: 285)

CXIX. Dohadovali se a vyzývali ohledně věcí, o kterých neměli ponětí.

CXX. Tvrdili, že následují Selef (spravedlivé předchůdce).

Avšak ve skutečnosti jim oponovali a odporovali.

CXXI. Bránili ve správné cestě těm, kdo věřili v Alláha.

CXXII. Milovali nevíru a nevěřící.

CXXIII. Věřili ve zlá a dobrá znamení (arab. al-'Ijjáfa).

CXXIV. Rýsovali čáry na zemi a četli z nich budoucí události. (arab. at-tark).

CXXV. Předpovídali budoucí události podle letu ptáků. (arab. at-ti'rát).

To je specifický způsob hledání znamení. Slovo al-'ijjáfa je obecnější a zahrnuje všechny formy hledání dobrých a zlých znamení včetně braní znamení podle určitých míst nebo určitých událostí. Nevěřící dokonce hledali zlá znamení v určitých lidech, jako tvrdili, že získali zlé znamení od proroka Sáliha:

قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ

"Odpověděli: „Ve věštbě ptáků jsme viděli špatné znamení o tobě a těch, kdož s tebou jsou.“ (Naml: 47)

CXXVI. Zapojovali se do jasnovidectví a věštění. (arab. al-kahána).

CXXVII. Dovolávali se et-Tághúta (falešných bohů a náboženství) pro rozsudek.

Alláh pravil:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا
إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ

"Což jsi neviděl ty, kdo tvrdí, že uvěřili v to, co ti bylo sesláno a co bylo sesláno před tebou? A přitom chtějí předkládat své spory k rozsouzení Tághutovi, ačkoliv jim bylo nařízeno, aby v něj nevěřili?" (Nisá: 60)

A On pravil:

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوفُونَ

"Cožpak oni touží po rozsudcích z doby nevědomosti? Kdo může být pro lid pevně přesvědčený lepším soudcem než Bůh?" (Máida:50)

CXXVIII. Měli odpor k uzavírání manželství.

Nenáviděli, když se dva služebníci Alláhovi se berou navzájem.

A sňatek je ze Sunny proroků, jak Alláh praví:

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً

"A již před tebou jsme vyslali posly a dali jsme jim manželky i potomstvo."
(Ra'ad: 38)

A Alláh ví nejlépe.

Mír a požehnání Alláhovo nechť jest Muhammedovi ﷺ, jeho rodině a Jeho Společníkům.